

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **I. C. D.**, zastoupen JUDr. Václavem Liksomerem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 1, Kralovice, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Nádražní 2437/2, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2017, č. j. KRPP-185490-3/ČJ-2017-030022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2018, č. j. 17 A 161/2017 - 45,

takto:

I. V řízení **se pokračuje**.

II. Kasační stížnost **se zamítá**.

III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

V. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Václavu Liksomerovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni domáhal přezkumu rozhodnutí žalované, která podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajistila žalobce za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu EU (Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, dále též „dublinské nařízení“) na dobu 45 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

[2] Krajský soud žalobu zamítl. Žalovaná se zabývala hodnocením překážek předání žalobce do Itálie, resp. Rakouska, předběžně je posoudila a učinila si úsudek, zda je předání alespoň potenciálně možné. V žalobcově věci byly naplněny podmínky pro aplikaci § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce pobýval na území bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Uvedl, že územím pouze projížděl, měl v úmyslu odcestovat do Itálie. Žalobce na území ČR nemá žádné příbuzné, nebyl schopen uvést adresu pobytu a finanční prostředky, které měl u sebe, nebyly dostatečné k poskytnutí finanční záruky. Použití zvláštních opatření by v žalobcově případě nebylo účinné, není zde záruka, že žalobce vycestuje zpět do státu, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu. Soud konstatoval, že není povinností správního orgánu zabývat se úspěšností předávání cizinců do členských států EU a používání statistických údajů, neboť není možné takto, bez dalšího dovodit, že v konkrétním případě žalobce k realizaci jeho předání nemůže dojít. Každý případ zajištění cizince za účelem předání by měl být zkoumán zcela individuálně, což v daném případě žalovaná učinila. Nelze tedy říci, že je předání cizince z ČR do Itálie, resp. Rakouska vždy neúspěšné a jeho úspěšnost zcela vyloučena.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobce (stěžovatel) brojí proti výroku I. a II. rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.).

[4] Stěžovatel namítá, že zajištění cizince je krajním prostředkem pro realizaci předání a je vždy namístě zvážit mírnější opatření. Podle stěžovatele nebyly splněny podmínky pro jeho zajištění, mělo mu totiž být uloženo některé ze zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaná možnost uložení zvláštního opatření nezkoumala. Stěžovatel v den svého zajištění disponoval dostatečnými finančními prostředky, s jejichž pomocí si mohl kdekoli v České republice zajistit dle potřeby ubytování. Neztotožňuje se tedy se závěrem, že finanční prostředky nebyly dostatečné pro poskytnutí finanční záruky. Žalovaná neuvedla, jaké množství finančních prostředků je potřebné ke složení finanční záruky; krajský soud se k této námitce nevyjádřil.

[5] Podle stěžovatele má žalovaná v každém jednotlivém případě aktivně zkoumat reálnost účelu zajištění, tedy předání cizince do jiného členského státu Evropské unie v zákonných lhůtách (zkoumat, zda zde nejsou jakékoli překážky předání, které v řízení vyšly najevo). Užití statistických údajů Ministerstva vnitra je jedním ze způsobů zjištění možných překážek. Žalovaná se zhodnocením překážek předání nezabývala.

[6] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že v žalobě namítal porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3, 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve zcela obecné rovině. Navrhuje rozsudek krajského zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[7] Žalovaná ke kasační stížnosti pouze sdělila, že stěžovatel byl dne 31. 1. 2018 propuštěn ze zajištění, neboť pominuly jeho důvody (zanikla možnost provedení dublinského transferu ve stanovené lhůtě).

III. Posouzení kasační stížnosti

III.1 Přerušení řízení

[8] Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 do 20. 1. 2019 platilo, že „*v případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.*“ Stěžovatelovo zajištění bylo napadeným rozhodnutím ze dne 13. 12. 2017 uloženo na dobu 45 dní. V době podání kasační stížnosti tedy bylo zjevné, že zajištění realizované na základě tohoto rozhodnutí již bylo ukončeno; to ostatně soudu potvrdila žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti.

[9] Soudu bylo známo, že před Ústavním soudem byl projednáván návrh na zrušení mimo jiné § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 41/17. Výsledek tohoto řízení byl významný pro procesní postup v nyní posuzované věci, proto soud přerušil řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. usnesením ze dne 19. 7. 2018, č. j. 1 Azs 92/2018 - 28.

[10] Ústavní soud rozhodl v dané věci nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, jímž zrušil mimo jiné § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ke dni vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, tj. k 21. 1. 2019. Překážka soudního přezkumu stěžovatelem předložené kasační stížnosti tak odpadla. Soud proto rozhodl výrokem I. tohoto rozsudku v souladu s § 48 odst. 6 za použití § 120 s. ř. s. o pokračování v řízení.

III.2 Posouzení kasační stížnosti

[11] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s*

jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováženého cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

[14] Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení*. Podle § 129 odst. 4 téhož zákona policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze *pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území*.

[15] Stěžovatel při podání vysvětlení dne 12. 12. 2017 uvedl, že z Nigérie vycestoval dne 11. 8. 2015, cestoval do Itálie, kam se dostal za pomoci převaděče na lodi z Lýbie. Po příjezdu do Itálie zažádal o azyl, na začátku roku 2017 byla jeho žádost zamítnuta. V Itálii bydlel v Neapoli a Padově, přesnou adresu si nepamatoval. Z Neapole vyjel dne 27. 12. 2016 autobusem do Rakouska, zde mu v azylovém centru sdělili, že v Rakousku nemůže zůstat. Bydlel ve Vídni v azylovém charitativním centru. Z Vídně se chtěl vrátit do Milána, první autobus jel do Prahy, jel tedy do Prahy a zde přesedl na autobus do Milána. Stěžovatele dne 12. 12. 2017 kontrolovala hlídka Policie ČR v mezinárodní autobusové lince jedoucí na lince Praha – Ženeva na centrálním autobusovém nádraží v Plzni. Stěžovatel předložil cestovní pas, nepředložil žádné doklady opravňující jej ke vstupu a pobytu na území ČR. Následným porovnáním otisků prstů v systému Eurodac byla nalezena dvakrát shoda a zjištěno, že stěžovatel žádal o mezinárodní ochranu v Rakousku a Itálii.

[16] Zajištění cizince je mimořádným institutem, který představuje citelný zásah do jeho práv v podobě omezení nebo dokonce zbavení osobní svobody. Může být proto přípustný jen za podmínek stanovených zákonem. Se stěžovatelem lze v obecné rovině souhlasit, že právo EU stanoví subsidiaritu zajištění ve vztahu k mírnějším donucovacím opatřením (tj. „zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území“ v terminologii zákona o pobytu cizinců), a z tohoto důvodu jsou na žalovanou kladeny požadavky na řádné a individualizované odůvodnění nevyužití zvláštních opatření (blíže viz zejm. usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, č. 3559/2017 Sb. NSS).

[17] Zvláštním opatřením za účelem vycestování může být *a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za*

cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel"), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené (§ 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *„[p]olicie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu"*.

[18] Ačkoliv stěžovatel správně argumentuje, že smyslem a účelem zvláštních opatření je minimalizace omezování osobní svobody cizinců v případě realizace vyhoštění, neznamená to, že by k omezení osobní svobody nemohlo dojít nikdy. Zvláštní opatření je možno považovat za účinná jen tehdy, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. V této souvislosti lze odkázat na závěry rozšířeného senátu vyslovené v usnesení č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, podle kterého „[m]*ožnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění*". Z citovaného usnesení dále vyplývá, že volba některého ze zvláštních opatření namísto zajištění cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu rozhodnutí správního orgánu. Zároveň rozšířený senát odmítl, že by některý z důvodů zajištění zcela vylučoval využití zvláštních opatření. Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace. Těmto konkrétním skutkovým okolnostem pak bude odpovídat i rozsah povinnosti odůvodnit nevyužití zvláštních opatření.

[19] Soud k tomu uvádí, že žalovaná odůvodnila svůj postup, tedy zajištění stěžovatele a neuložení zvláštních opatření, na straně 3 až 4 svého rozhodnutí. Žalovaná zde vzala v úvahu všechny jí známé okolnosti z dosavadního průběhu řízení. Uvedla, že stěžovatel měl v úmyslu odcestovat do Itálie, na území ČR nemá žádné příbuzné, není schopen uvést žádnou adresu pobytu, není proto schopen oznámit adresu pobytu ani hlásit se ve stanovené době na policii. Žalovaná dále konstatoval, že finanční prostředky, které má stěžovatel u sebe, nejsou dostatečné k poskytnutí finanční záruky. Pro žalovanou bylo též podstatné, že u stěžovatele není záruka, že vycestuje zpět do státu, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu – přestože uvedl, že chce vycestovat do Itálie, nelze vyloučit, že takto jednal pouze účelově, aby mohl pokračovat ve své cestě do Švýcarska, případně do jiného státu, kam není oprávněn vstoupit. Žalovaná dále zdůraznila, že stěžovatel neměl žádné pobytové oprávnění v jiných členských státech kromě Itálie – přímá hranice mezi ČR a Itálií není, musel by tedy opětovně vstoupit na území jiného smluvního státu.

[20] Ze shora uvedeného je zřejmé, že žalovaná plně dostála požadavkům kladeným na náležité a individualizované odůvodnění ve vztahu k nevyužití zvláštních opatření. Stěžovatel namítá, že v den svého zajištění disponoval dostatečnými prostředky k zajištění ubytování a že žalovaná neuvedla, jaký obnos je nutný k poskytnutí finanční záruky. K tomu soud konstatuje, že podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se finanční zárukou rozumí složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním. Obnos nutný pro poskytnutí finanční záruky tak vyplývá (byť ne v konkrétní výši) přímo ze zákona a je navázán nikoli na částku nutnou k zajištění ubytování na území ČR, jak uvádí stěžovatel, ale na částku spojenou s náklady na správní vyhoštění (resp. na předání podle dublinského

nařízení). Při podání vysvětlení stěžovatel na otázku, zda má nějaké finanční prostředky, odpověděl, že *u sebe má nějaké EURO*. Z podkladů obsažených ve správním spisu (zejména seznam dočasně odebraných dokladů, věcí a finančních prostředků cizince, č. l. 36) vyplývá, že při zajištění měl stěžovatel u sebe 544 Eur. Soud se shoduje se žalovanou, že tato částka naprosto nebyla dostatečná k poskytnutí finanční záruky (řádově neodpovídá nákladům, které je nutno vynaložit při předání cizince do jiného státu) – za této situace, kdy stěžovatel zjevně jiné finanční zdroje neměl, by již bylo zbytečné, aby žalovaná v odůvodnění rozhodnutí uváděla konkrétní částky, které by měl stěžovatel jako finanční záruku složit.

[21] Nad rámec shora uvedeného pak soud zmiňuje, že byť žalovaná neargumentovala § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, bylo toto ustanovení ve stěžovatelově věci plně aplikovatelné (jak ostatně dovodil též krajský soud). Ze skutkových okolností bylo zjevné, že stěžovatel měl v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu (cesta do Milána z Vídně přes Prahu a Ženevu) – v takovém případě nelze zvláštní opatření za účelem vycestování vůbec uložit. Žalovaná se tedy ve stěžovatelově případě nemusela možností uložení jednotlivých opatření podrobněji zabývat. Učinila-li tak nad rámec nutného, nelze takovému postupu nic vytknout; shodně s krajským soudem pak lze konstatovat, že úvahy žalované byly dostatečné a věcně správné.

[22] Stěžovatel dále namítá, že se žalovaná nedostatečně zabývala existencí překážek předání stěžovatele a že za účelem posouzení této otázky měla využít statistické údaje Ministerstva vnitra ohledně úspěšnosti předávání cizinců do Itálie, resp. Rakouska.

[23] Otázkou překážek nuceného vycestování cizince se zdejší soud ve své rozhodovací činnosti již zabýval. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, vyslovil závěr, že „[s]*právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné*“. V citovaném usnesení soud také uvedl, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být cizinec předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen. V tomto duchu pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54, konstatoval, že „[p]*olicie České republiky je při zajištění cizince povinna zkoumat, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013, a to v tom rozsahu, zda není předání* a priori *vyloučené. Jedná se tak o předběžné zjišťování existence překážek, které budou ještě zevrubně zkoumány v navazujícím řízení.*“ (zvýraznění doplněno).

[24] Nejvyšší správní soud má za to, že shora uvedené závěry jsou beze zbytku aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Žalovaná byla povinna v rozhodnutí o zajištění stěžovatele učinit úvahu o tom, zdali realizaci účelu zajištění (tj. předání do příslušného státu) nebrání právně relevantní překážka. Ve smyslu výše citované judikatury

však postačoval pouze předběžný úsudek; podrobné zkoumání zjištěných překážek je pak předmětem navazujícího řízení. Soud k této otázce konstatuje, že žalovaná uvedenému požadavku dostála. Realizovatelností předání stěžovatele se zabývala na straně 4 až 5 rozhodnutí. Jako jedinou překážku bránící okamžitému předání stěžovatele shledala lhůty obsažené v dublinském nařízení.

[25] Žalované nelze vytýkat, že při posouzení možných překážek předání nevycházela ze statistických údajů Ministerstva vnitra. Jak již soud uvedl výše, v řízení o zajištění žalovaná předběžně zjišťuje, zda předání není *a priori* vyloučené, a to ve vztahu k individuálním okolnostem každého případu. I kdyby tedy ze statistických údajů vyplývalo, že předávání cizinců do určitého státu bývá komplikované či obtížně realizovatelné, neznamenala by tato skutečnost právně relevantní překážku, pro kterou by bylo možno předběžně uzavřít, že předání cizince není možné. Neúspěch předání v případě jiných cizinců jednoznačně neznačí, že právě v případě stěžovatele k realizaci předání nedojde.

[26] Nedůvodná je též kasační námitka, že krajský soud nesprávně vyhodnotil námitku porušení několika ustanovení správního řádu jako příliš obecnou. Soud v této souvislosti připomíná, že pro řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a § 75 odst. 2 věta prvá s. ř. s.], a proto obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Míra obecnosti či konkrétnosti žalobní námitky předurčují míru obecnosti či konkrétnosti, se kterou je krajský soud povinen tuto námitku vypořádat. Stěžovatel však porušení správního řádu v žalobě namítal v natolik obecné rovině (pouze vyjmenoval několik ustanovení správního řádu a uvedl, že žalovaná nepostupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, čímž byl stěžovatel zkrácen na svých právech), že toto tvrzení bylo stěží možno považovat za žalobní námitku; pokud se přeci jen krajský soud k těmto tvrzením v odůvodnění rozsudku vyjádřil, mohl tak učinit pouze v té míře obecnosti, v jaké byla uplatněna. Nepochybil proto, pokud konstatoval, že neshledal žádné porušení dotčených ustanovení správního řádu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované v řízení žádné náklady nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů nepřiznal.

[29] Zástupci stěžovatele, který mu byl ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 5. 1. 2018, č. j. 17 A 161/2017 - 15, se podle § 35 odst. 9 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s odst. 3 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování ve výši 3.100 Kč za jeden úkony právní služby (podání kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč,

celkem tedy 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu